

SLIPPERS

Lieve Bianca,

Heb jij je slippers al uit? Die vraag stelde ik jou 176 keer het afgelopen theaterseizoen. Want als jij ze uit hebt, doe ik ze ook uit. En als jij ze nog aanhoudt, hou ik ze ook aan.

Dan staan we in de coulissen, in afwachting van het bericht dat de zaaldeuren dicht zijn en iedereen op zijn plaats zit, een beetje te kletsen en in te zingen en dan schrik ik. ‘Heb jij je slippers al uit?’ ‘Nee nog niet,’ zeg jij meestal, ‘ga ik zo doen.’ En dan ben ik opgelucht. Gelukkig, ik heb mijn slippers niet te lang aangehouden. Als jij zegt dat je toch nog een keer gaat plassen voor aanvang, dan doe ik dat ook. Waar slaat dat op? Is het bijgeloof? Ben ik wel een eigen persoon? Heb ik überhaupt een mening? Of ben ik een wormvormig aanhangsel van jou? Ook in restaurants vraag ik altijd eerst: wat neem jij? Dan pas ik mijn keus daarop aan, behalve als iemand geitenkaas bestelt, of wild. Dat doe ik bij alle anderen met wie ik eet, niet alleen bij jou. Dus ik wormvorm me ook aan anderen.

Ik ben een lege huls die zich vult met het gezelschap waarin ik verkeer. Een luis, ben ik. Een teek. Een vlo. Een vies beestje. Ik pas daardoor wel in het thea-

terwereldje, want daar is het ook vaak best vies. Vandaar die slippers, niet op blote kakken door de gangen dwalen, want viezigheid. Hoe vaak wij ons op zitten te maken tussen de snotjes van Peter Pannekoek! Kan hij niks aan doen, en wij gooien onze snotjes daar weer bovenop voor de volgende troubadour. Een parasiet! Dat woord zocht ik.

Weet je nog dat iemand ons vroeger de vampirella's noemde? Een regisseur, die ons verweet dat wij hem en zijn ideeën opvraten. Leugens! Blijkbaar is het prettig vanuit iemand anders zijn idee je eigen idee te vormen. Ik vraag ook vaak aan mensen die de krant echt lezen, wat ik van iets vind. En dan leggen zij mij dat uit. En dan probeer ik dat in een ander gezelschap te herhalen om intelligent over te komen. En dat mislukt dan.

Jij bent volgens mij geen lege huls, want jij weet in ieder geval wanneer je je slippers uit wil doen. Toch?

Lieve Plien,

Ik ben zeker een lege huls, behalve als het over mijn slippers gaat. Dat is ongeveer de enige zekerheid in mijn leven, Plien, wanneer ik mijn slippers uit moet doen. Alleen maar omdat ik eerder op moet dan jij. Ik moet ze wel uitdoen, anders zou ik met gekke badslippers opgaan.

Verder hang ik van bijgeloof aan elkaar wat betreft de voorstelling. Zo heb ik al meer dan vijf jaar dezelfde bh aan tijdens de voorstellingen, omdat de avond anders in de soep loopt. De bh is totaal verwassen en biedt helemaal geen steun meer, alles flabbert alle kanten op en de beugels priemen in mijn lijf. Alles voor de kunst. Stel je voor dat ik een andere bh aan zou doen en de avond zou mislukken, dat zou ik mezelf nooit vergeven.

Verder kijk ik altijd hoe jij je make-up doet: O, Plien doet er nog iets bij, nou dan doe ik er ook nog iets bij. Waardoor ik eruitzie als een pandabeer op het toneel. Slapen overdag vind ik ook noodzakelijk, altijd even liggen, anders mislukt de voorstelling. Terwijl ik vaak genoeg met maar vijf uur slaap de voorstelling heb gespeeld en dat gaat prima. Rekwisieten checken en één centimeter verschuiven, kleding net een stukje naar links of naar rechts leggen. Alsof je daar beter van gaat spelen...

Waar slaat het op, al dat bijgeloof? Voordat we opgaan moet jij eerst kneiterhard in mijn hand knijpen, het moet echt pijn doen, anders telt het niet. Daarna moet jij mij op mijn kont slaan. Dan gaat het licht aan en kijk ik nog één keer achterom naar jou en Stefan en roepen we: 'We kunnen het!!'

Thuis loop ik ook altijd op slippers, op van die Adidas-campingslippers. Daar kunnen de kinderen mij in uittekenen. Thuis ben ik zeker van mijn zaak. Daarbuiten niet zo, net als jij laaf ik mij aan andermans mening.

En dan is mijn sterrenbeeld ook nog Weegschaal. Ik kan nooit kiezen. Vaak zeg ik tegen mijn beste vriend: ‘We doen wat jij wil.’ ‘Nee,’ zegt hij dan streng, ‘wat wil *jij*? Wat wil je nou echt?’ En dan weet ik het vaak niet. Misschien moet ik buitenshuis ook mijn slippers aandoen? Misschien heb ik dan wél een mening over de dingen?

SAUNA

Lieve Bianca,

Onze lieve collega en nog lievere vriend Joep (postbode Siemen) heeft mij al meerdere keren bijgestaan in helse situaties. Vanwege mijn ontembare vlieg angst lag ik twintig jaar geleden heel hard op zijn schoot te huilen in de vertrekhal op Schiphol, omdat we zouden gaan winkelen in New York en ik de afweging ‘sterven voor mode’ of thuisblijven op dat moment toch te twijfelachtig vond.

Een andere keer, ook een eeuwigheid terug, was ik op tournee met een middelmatige musical. We overnachtten in Limburg, waar we twee avonden speelden, en zouden met de hele cast, crew en orkest naar de sauna gaan. Ik hou niet van sauna's. Ik heb er geen behoefte aan om andermans naakte lichaam te zien, en al helemaal niet om mijn naakte lichaam aan anderen te laten zien. Ik hoef niemand een kijkje in de keuken te geven, dat vind ik hoogst ongemakkelijk. Zeker collega's wil ik niet in mijn keuken hebben.

In ons gezelschap was een wat oudere muzikant, Manfred, die ik een beetje viezig vond. Iets te veel in je aura, iets te suggestieve opmerkingen, iets te ‘oudere man in een snoepwinkel’, want naast mij waren er nog

acht jonge en veel knappere ensemblemeisjes. *Anyway*, joepie, ‘met ze alle’ naar het saunapretpark, wat had iedereen er zin in! Ik was nog nooit in een sauna geweest en had geen idee wat de bedoeling was, wanneer trek je wat uit, en wanneer doe je wel een handdoek om, wanneer niet – dat hele gegoochel met badjas en handdoek was voor mij onbekend terrein. Ik was ook nog eens ongesteld, maar ‘dat was geen reden om een vrijstelling te krijgen van het saunaspektakel’, gilden mijn acht collega-danseressen meerstemmig in koor.

Gelukkig had ik Joep! Samen met Joep ging ik me in een hokje omkleden, nou ja, *uitkleden*, en hij moest kijken of het touwtje van mijn tampon op enige manier te zien was. Ja, ja, die arme jongen heeft veel te verduren gehad met mij als vriendin. ‘Volgens mij zie ik niks,’ zei hij voorzichtig, ‘maar ik weet ook niet zo goed wat ik zou moeten zien.’

‘Een blauw touwtje!’ beet ik hem knorrig toe, vanwege verzenuwde ongemakkelijkheid.

Hij zag geen blauw touwtje.

Joep legde uit dat je af en toe je handdoek om je flammes mag slaan en dat je dan daarop op de houten bankjes kunt gaan zitten, om eventueel al zittend je punani weer te onthullen. Oké, duidelijk, dacht ik. En tijdens het lopen kun je je badjas aandoen, maar die moet – MOET! – uit als je in een stoomcabine of andere te warme ruimte gaat. Duidelijk. Dus de borstpartij is in de handdoeksituatie vrij toegankelijk voor iedereen, maar in de badjassituatie niet. Maar in dat geval hang je de badjas op aan een

haakje, alvorens een te warme ruimte binnen te gaan, en dan doe je snel de wisseltruc met je handdoek. Dat laatste begreep ik niet helemaal. Sta je dan even totaal naakt, of heb je de handdoek dan al onder je badjas rond de voor- en achterbips? ‘Zie maar,’ zei Joep, het had allemaal al lang genoeg geduurd, de hele musical had er al een rondje op zitten tijdens mijn vragenuurtje.

Daar gingen we. Ik in badjas met daaronder al een handdoek rond de kont, op pad naar zweethutten. Ik maakte geen oogcontact, met niemand, en liep volgzzaam achter Joep aan, die alleen in een handdoekje liep, met zijn goddelijke lichaam, totaal op zijn gemak, vanwege dat goddelijke lichaam. Her en der lagen mensen op ligbedden, zag ik in mijn ooghoek – aha! We spelen dat we op het strand liggen, maar dan op tegels, leuk! Ik had Manfred gelukkig nog nergens gezien en eigenlijk herkende ik überhaupt niemand, ik denk omdat ik boven mijn lichaam zweefde – dat doe ik wel vaker als ik ergens ben waar ik niet wil zijn.

‘We gaan een sauna in,’ kondigde Joep aan. Oké, badjas-handdoek-wisseltrucmoment, wist ik. Ik deed het meteen, dan was ik er maar van af. Hup! Uit die badjas, midden in het wandelgebied. Te laat zag ik dat Joep doorliep naar een deur verderop. Maar ik kon niet meer terug, want ik was al in fase twee beland: badjasloos. En tijdens die fase gleed mijn handdoek op de grond. Daar stond ik, in mijn nakie, en nu moest ik ook nog bukken om die verdomde handdoek op te pakken. Terwijl ik dat zo losjes mogelijk deed, voelde ik het blauwe touwtje

de vrijheid zoeken en hoorde ik achter me vanaf een ligbed: ‘Ha Plien, genieten geblazen, hè?’ Manfred. En naast Manfred de rest van het orkest. Dit was niet eens meer een kijkje in de keuken, dit was een kijkje in de keukenkastjes. Zouden dit de momenten zijn die in een flits voorbijschieten als je een bijna-doodervaring hebt?

‘Wat was je nou allemaal aan het doen,’ vroeg Joep, toen ik eenmaal naast hem zat in een donker warm hol. ‘Niks,’ riep ik te snel.

De rest van de dag heb ik in mijn badjas op een bedje gelegen en gekeken naar andermans ongemak. Jij nog in zo’n ongemakkelijke situatie geweest de afgelopen dertig jaar?